

Οί κ.κ. Γιαννακόπουλος και Σακελλάριος, ύστερα από την επιτυχία τους «Ούτε γάτα ούτε ζημιά», μάς έδειξαν ότι μπορούν ν' αναδειχτοῦν και σ' ένα είδος με τὸ ὁποῖο ἀκόμα δὲν εἶχαν καταπιασθεῖ. Ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρηση, πέρασαν ἀπὸ τὸ σκέτος, ἔφθασαν στὴν κωμωδία, κι ὅλο ἐξελίσσονται, ὅλο ἀνανεώνονται. Ἡ «Μεγάλη παρένθεση» εἶναι ἓνα πολὺ εὐγενικό, πολὺ λεπτό, πολὺ διακριτικὰ μελαγχολικὸ δραματάκι, με θέμα τὴν ἀποτυχία, τὸ ρατεδισμό, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔζησαν ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσαν. Ἀπὸ ἀνεπάρκειά τους, ἀπὸ ἀποτυχία; Ποιὸς ξέρει;

Ἡ «Μεγάλη παρένθεση» δὲν ἔχει ἀκόμα τὴν τεχνικὴ ἀριότητα μερικῶν κωμωδιῶν τῶν γόνιμων αὐτῶν συγγραφέων. Οἱ κ.κ. Γιαννακόπουλος καὶ Σακελλάριος δὲν ἀπέφυγαν μερικές περιττές ἐπαναλήψεις καὶ δὲν κατόρθωσαν προπάντων νὰ ἀναπτύξουν ὅλο τὸ μῦθο δραματικά, ἔτσι ὥστε ὅλος ὁ κύκλος τῆς δράσης νὰ κλείσει στὸ τέλος. Ὁ κύκλος κλείνει οὐσιαστικὰ στὴν τρίτη εἰκόνα, με τὴν πρώτη πράξη. Ἡ δευτέρα πράξη εἶναι μιά προσθήκη, ξετυλίγεται ἀφηγηματικά. Εἶναι ὅμως κι αὐτὴ τόσο ἐμποτισμένη με ἀτμόσφαιρα, ὥστε τελικὰ παραβλέπουμε τὸ σφάλμα καὶ παραδεχόμαστε ὅτι εἶναι κι αὐτὴ δικαιολογημένη, γιατί συμπληρώνει τὴ φθορὰ τῶν προσώπων τοῦ ἔργου,

έντειναι τή μελαγχολία πού ἀναδίνεται ἀπὸ τὸ μαρασμό τους.

Ἐπειδὴ ἡ «Μεγάλη παρένθεση» εἶναι σύντομη, παίχθηκε στὸ τέλος κι ἓνα μονόπραχτο, πάλι τῶν ἴδιων συγγραφέων: ὁ «Ἀπόδημος Ἑλληνισμός» εἶναι ἓνα μονόπραχτο ἐπίκαιρο, μᾶλλον ἐπιθεωρησιακό, ἀλλὰ καὶ πλημμυρισμένο ἀπὸ μπρίο, πολὺ εὐθυμο, πολὺ ἀστεῖο, πολὺ διασκεδαστικό.

Καὶ τὰ δύο ἐργάκια σκηνοθετήθηκαν καὶ παίχτηκαν ἀριστοτεχνικά ἀπὸ τὸν κ. Δ. Μυράτ καὶ τὸν ἄρτιο θίασο τοῦ Θεάτρου Κοτοπούλη. Ἰδιαίτερα θέλω νὰ ἀναφέρω τὴν ὀλοκληρωμένη δημιουργία ἐνὸς τύπου ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Τσαγανέα. Τὸ κάνω μὲ τόσο περισσότερη εὐχαρίστηση πού τὸν κ. Τσαγανέα δὲν τὸν ἔχω συχνὰ ξεχωρίσει.